

▲ Hanneke Stolk in inloophuis Debora © Fred Leeftang

‘Zonder inloophuis Debora had ik niet gestaan waar ik nu sta’

Een inloophuis voor kankerpatiënten? Dat moet haast wel een creabea-clubje zijn voor zielige oude vrouwtjes. Hanneke Stolk (30 en zelf patiënt) lacht bijna beschaamd om haar vroegere vooroordeel. „De drempel was hoog, maar zonder Inloophuis Debora had ik niet gestaan waar ik nu sta.”

Karl Flieger 14-06-19, 18:30

Op 8 juni vierde Hanneke Stolk haar dertigste verjaardag. Die was eigenlijk al op 13 november, maar toen was ze te ziek om haar ene been voor het andere te zetten. „Ze hadden in juli een knobbeltje in mijn borst ontdekt. Niet goed. De dokter kon het bijna niet geloven, zei hij. Ik was er eigenlijk veel te jong voor. Maar het zat er en er moest iets gebeuren. Je komt dan in een achtbaan van emoties en beslissingen terecht. Gaan ze amputeren? Kan het met chemo's? En zo ja, hoeveel dan? Moet ik mijn eicellen laten invriezen als mijn vriend en ik toch ooit kinderen willen? Maar wat zijn daar dan weer de risico's van? Je kan alle clichés erop loslaten, ze komen allemaal langs.”

Onwerkelijk

De klap kwam voor Hanneke Stolk extra hard aan omdat ze tien jaar eerder haar moeder aan borstkanker had verloren. Maar op een bijzondere manier maakte dat haar meer 'klaar' voor haar eigen ongewilde uitdaging. „De illusie dat het leven maakbaar is, heb ik al laten varen toen mijn moeder overleed. Ze was pas 52. Mijn vriend Jacco en ik hadden meteen iets van 'we zien wel hoe we dit gaan doen'.”

„Je komt dan in heel vreemde situaties terecht. Toen we bij de notaris voor ons huis in Nootdorp gingen tekenen, zat ik daar met een plastic zakje van een drain om mijn middel. Dat is best onwerkelijk; je bent met je toekomst bezig, maar weet helemaal niet of je die nog wel hebt. De chemo's werden zwaar. Na de tweede zaten we midden in de verbouwing van ons huis en ik had nergens energie voor. Wat een ellende. Ik wist dat ik iets moest doen om daaruit te komen, maar wist niet wat. Weet je, in het ziekenhuis doen ze er van alles aan om je te genezen, en dat is uiteindelijk ook gelukt, maar op het emotionele vlak kunnen ze niet veel voor je betekenen. Daar zijn ze niet voor.”

Ik dacht 'een inloophuis voor kankerpatiënten, dat is een creabea-clubje voor ouwe vrouwtjes, die samen zielig zitten te zijn'.

- Hanneke Stolk

Luisterend oor

Via een vriendin kwam Hanneke op het spoor van inloophuis Debora. Ze hoorde dat daar altijd iemand met een luisterend oor is, die zelf met kanker te maken heeft of het in de omgeving ervaart. Het was een poging waard, maar de drempel bleek hoog.

Stolk: „Ik dacht 'een inloophuis voor kankerpatiënten, dat is een creabea-clubje voor ouwe vrouwtjes, die samen zielig zitten te zijn'. Ik had er weinig zin in, maar ja, ik moest iets proberen om me beter te gaan voelen.”

„Je wilt niet weten hoe blij ik nu ben dat ik het heb gedaan. Debora is fantastisch. Ik noem het een ontspanningsfeestje. Ze leren je er op een andere manier naar dingen te kijken en vooral heel goed naar je lijf te luisteren. Voordat ik kanker kreeg was ik altijd bezig om anderen te pleasen. Nu weet ik dat je af en toe gewoon aan jezelf moet denken. Even zitten. Even niet naar dat feestje. Dan maar mensen teleurstellen. Bij Debora heb ik ervaren dat niks moet en alles mag. Heb ik me opgegeven voor een activiteit en ik voel me op het allerlaatste moment niet goed, dan bel ik af en niemand die je dat kwalijk neemt.”

▲ Inloophuis Debora Delft - Hanneke Stolk Karl Flieger schrijft het verhaal © Fred Leeflang

Emoties

Het klinkt als een oproep, beseft Hanneke. „Dat is het ook. Ik snap heel goed dat mensen bang zijn om naar een inloophuis te gaan. Het idee dat iedereen daar zit te janken en over kanker praat, dat had ik ook. Maar het is totaal anders. Het is een warm bad. Liefde. Dat moet je jezelf gewoon gunnen. Ik voel me er veilig, ze snappen precies wat je bedoelt als je je verhalen vertelt.”

„Het gaat er uiteindelijk om dat je je gevoel gaat voelen. Je hebt kanker en dat is heel erg confronterend. Daar moet je je niet voor verstoppen; die emoties moeten opgepakt worden. Zaken loslaten die niet relevant zijn. Maar ook samen plezier maken en leuke dingen doen. Dankzij Debora ben ik liever voor mezelf geworden. En gelukkiger. Zij hebben de hoge prijs die je voor je herstel betaalt een beetje veraangenaamd. Ik ben blij dat ik die drempel heb genomen.”

Bron: Algemeen Dagblad Online, 14 juni 2019